

«Вже ночі під листопадом ночують...» (1976)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Вже ночі під листопадом ночують,
Примерзла опустилася латать,
І щуки воду слухають — не чують,
І снігурі поміж сніжинами летять.

Сміється заєць з морквою за вухом,
Зеленим носом ловить сніженя...
І пахне шишка біля себе сухо,
І степ лежить від мене — до коня...

Тим часом ніколи: вісімдесятим ліком,
Двадцятим віком почнемося — нема!..
Учоренько тут басувало літо,
Тепер дивися: молода зима!

І стежка вже не лащиться під ногу,
І не співає — каркає лиш птах...
Взуваймося добре на свою дорогу,
Вдягаймося тепло на зимовий шлях.

Я обніму тебе. Тебе я обнімаю.
Мій білий подих на твоїй руці,
Холоне мла. І каже: облітаю, —
То каже мак.

1976

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/vzhe_nochi_pid_lystopadom_nochuiut